

ר' עובדיה מברטנורא
 ושיעור זה הוא קרוב למאמים.
 ואף על גב דר"י סבר מין במינו
 לא בטיל, שאני ציר דזיעה
 בעלמא הוא ואין איסורו אלא
 מדרבנן, לכך א"ר יהודה דבטל
 בקרוב למאמים: ורבי יוסי
 אומר. דבטל בט"ז. והלכתא
 דציר בטל ביותר מאלף, אם יש
 יותר מאלף מדג טהור ואחד
 מדג טמא הכל מותר, ואם לאו
 הכל אסור: ט לא פסלו את
 צירן. דהקלו בציר של חגבים
 טמאים שאינו אוסר, מפני
 שאין להם דם ואינו אלא
 לחלוחית בעלמא: שהוא טהור.
 לא מבעיא דאינו אוסר את
 תערובתו אלא הוא עצמו טהור.
 והלכה כעדותו של רבי צדוק:
 י כל הנכבשים זה עם זה.
 ירקות חולין שנכבשו עם ירקות
 של תרומה, אין התרומה
 אוסרת את החולין: חוץ מן
 החסית. שום ולוף ובצל וכרתי
 קרויים חסית, דאגב חורפיהו
 יהבי טעמא בכל מידי דנכבשין
 עמהן. וכשהן של תרומה
 אוסרים בין ירק בין חסית של
 חולין. ושאר ירקות של תרומה
 אינן אוסרים כשהן נכבשים,
 אבל מבושלים או נשלקים
 אוסרים: יא רבי יוסי אומר
 כל הנשלקים עם התרדים

אם הדג הטמא שבגרב הוא **אַחַד מְשִׁשָּׁה עֶשְׂרֵי בֹו**
 הציר אסור. פחות מכך - בטל, וכל הציר מותר:

משנה ט

חֲגָבִים טְמֵאִים שְׁנִכְבְּשׁוּ עִם חֲגָבִים טְהוֹרִים -
לֹא פָסְלוּ החגבים הטמאים, על ידי הציר היוצא
 מהם **אֶת צִירָם** של התערובת, לפי שאינו דם אלא
 לחלוחית בעלמא. אך ציר חגבים טמאים בפני עצמו
 אסור.

הַעֵיד רַבִּי צְדוֹק* בפני בית הדין שביבנה **עַל צִיר**
חֲגָבִים טְמֵאִים בפני עצמו, ללא תערובת, **שֶׁהוּא**
טְהוֹר ואינו אסור:

משנה י

כָּל הַנִּכְבְּשִׁים זֶה עִם זֶה כגון ירקות תרומה עם
 ירקות חולין **מְתָרִים** הירקות של חולין לזרים, שאין
 ירקות התרומה אוסרים **אֶלֶּא** הנכבשים **עִם**
הַחֲסִית - היינו ירקות ממיני הבצלים, שהם חריפים
 ונותנים טעמם בכל ירק הנכבש עמם. ולכן הכובש
חֲסִית שֶׁל חָלִין עִם חֲסִית שֶׁל תְּרוּמָה הנותנים
 טעם זה בזה, או **יֶרֶק שֶׁל חָלִין עִם חֲסִית שֶׁל**
תְּרוּמָה - **אֲסוּר** הכבוש לזרים, שהחסית של
 תרומה נותנת טעם בחולין. **אֲבָל חֲסִית שֶׁל חָלִין**
עִם יֶרֶק שֶׁל תְּרוּמָה - **מְתָר** שירקות התרומה
 בולעים מטעם החולין, אבל אינם נותנים טעם
 בחולין:

משנה יא

רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר: **כָּל הִירְקוֹת שֶׁל חוֹלִין הַנְּשָׁלְקִים**
 - שהתבשלו **עִם הַתְּרִידִים** של תרומה - **אֲסוּרִים** באכילה לזרים, **מִפְּנֵי שֶׁהֵם**

רבי צדוק

שני תנאים היו בשם רבי צדוק. ייתכן והתנא במשנתנו הוא השני מביניהם, בדור השני של חכמי יבנה.
 (לתולדות הראשון ראה פסחים ז, ב). בנו המפורסם היה רבי אלעזר ב"ר צדוק. דבריו מופיעים עשרות
 פעמים במשנה. גרסינן באבות (ד, ה) על התורה: **רַבִּי צְדוֹק אֹמֵר:** **אֵל תַּעֲשֶׂם עֵטָה לְהַתְּגַדֵּל בָּהֶם, וְלֹא**
קָרַדְם לְחַפּוֹר בָּהֶם. מכל מקום, אין לנו הרבה מידע עליו.